

L'ARTICLE DEL DIA

Xavier Sala

Catedràtic de Columbia University i professor de la Universitat Pompeu Fabra.

Pinotxo i la Unió Europea

L'harmonització fiscal, la reducció dels fons estructurals i la incorporació dels països de l'Est són els tres debats que obliguen a mirar amb cautela el nostre futur a la nova Europa

Recordo que una des les imatges que més em van afectar durant la infantesa va ser la d'en Pinotxo a dalt del caruatge luxós que el portava, junt amb un centenar de nens, cap a l'illa del Plaer. Als vailets els havien promès caramells i pastissos, diversió gratuïta i no haver de treballar o estudiar. Un cop arribats, i després d'unes hores de desenfrenament, als pobres nens se'ls allargaven les orelles i els sortien cues. En pocs minuts es transformaven en ases. Només la intervenció del grill i la fada padrina van salvar, en darrera instància, en Pinotxo. El destí de la resta dels nens ase mai no l'he sabut, però em temo que no van acabar bé.

Quan encara estem sota els efectes ressacosos de l'entrada a la moneda única, cal començar a pensar en el futur que ens té preparat el nostre club europeu. El procés vers la unificació política sembla cada cop més imparable. ¿Què ens prepara el futur? La veritat és que és difícil de dir ja que el camí no està gaire planificat, però hi ha tres possibles esdeveniments que ens haurien de fer mirar el futur amb cautela: l'harmonització fiscal, la reducció dels fons estructurals i la incorporació dels països de l'Europa de l'Est. Pensem-hi.

Un cop assolida la convergència nominal, ara vindrà la convergència o harmonització fiscal. El desembre del 1997, els ministres de Finances de la Comunitat van decidir d'adoptar un codi de conducta per a la fiscalitat de les empreses que "evitès la competència deslleial" entre els països, de manera que aquests no utilitzessin mesures fiscals per impulsar la competitivitat. Això vol dir que els sistemes impositius dels diferents països de la UE s'hauran de fer més similars. El problema és que la pressió fiscal dels països del sud d'Europa, tot i ser alta, és netament inferior a la dels nostres veïns del nord (és cert que gran part de la menor recaptació dels països del sud es deu a l'evasió fiscal, però fins i tot tenint-la en compte, els impostos marginals mitjans són superiors als països del nord i a França).

Naturalment la convergència fiscal es pot assolir de dues maneres: o bé els que tenen impostos alts els abaixen o els que els tenim baixos els apugem. Com s'assolirà és una cosa que encara no està decidida i, com sempre, el més fàcil és imaginar que possiblement ens trobem a meitat de camí: els abaixaran (i es resistiran molt a reduir la mida del seu Estat de benestar) i nosaltres apujarem. Per tant, i malgrat que el Partit Popular reduïx els impostos a curt termini, crec que a mig termini els impostos tornaran a pujar i ho faran a nivells superiors als actuals. Segurament hi haurà marge de maniobra, i aquí el nostre govern

s'haurà d'esforçar per aconseguir reformes fiscals i de l'Estat de benestar que no ofeguin el creixement econòmic a llarg termini.

El segon esdeveniment important que trobarem en el nostre camí europeu és que els fons estructurals que subsidien els països pobres d'Europa seran cada cop més escassos. Els alemanys i el seu entorn estan cada cop menys disposats a fer contribucions tan significatives al pressupost de la UE (Alemanya fa entre el 60% i el 70% de les contribucions netes). Ja fa mesos que el ministre d'Economia alemany, **Theo Waigel**, va titllant d'inacceptable la situació d'espoli

que pateix Alemanya en relació a la UE. Aquesta queixa es va veure reflectida a la resolució que el 28 de maig passat va aprovar el Parlament Europeu d'eliminar els fons de cohesió per a tots els països que entren a l'euro. Aquesta resolució (que de moment no és vinculant) faria que Espanya perdés uns 1,8 bilions de pessetes entre l'any 2000 i el 2006.

Alguns catalans podrien pensar que tot això no ens afecta, ja que nosaltres, al tenir una renda per càpita superior al 75% de la mitjana comunitària, gairebé no rebem fons de cohesió. Aquest argument, però, és fals. Les regions espanyoles que actualment gaudeixen de tracte privilegiat per part dels governs d'Espanya i Europa (Extremadura, Castella-la Manxa, Cantàbria, Andalusia o Castella i Lleó) no deixaran pas de tenir el poder polític que actualment els permet gaudir d'una situació tan privilegiada. I aquest poder polític els permetrà seguir gaudint d'autopistes de franc, d'aigua subsidiada, de funcionaris sobredimensionats o de subsidis a les oliveres. El problema és que, aleshores, els alemanys no voldran pagar la factura. ¿Qui la pagarà? Doncs, com més hi penso, menys m'agrada la resposta. En aquest sentit, seria important que el Govern de la Generalitat comencés a preparar el terreny (sobretot ara que té algun poder polític a Madrid) i intentés assolir protecció per a Catalunya en forma d'una autonomia fiscal més gran (en la mesura que Europa ho permet) i d'una reducció dels desequilibris fiscals interregionals.

El tercer esdeveniment important serà la incorporació dels països de l'Europa de l'Est; seguint els passos d'Hongria i Polònia al 1994, una desena de països (terriblement pobres) de l'Est han demanat la incorporació a la UE. Naturalment no se sap ni quins països hi entraran ni quan ho faran. Ara bé, el que sí que sabem és que les principals implicacions de l'eventual incorporació seran dues: la primera és que el PIB per càpita mitjà europeu baixará; això farà que les regions que actualment gaudeixen de fons de cohesió europeus perquè tenen rendes inferiors al 75% de la mitjana (entre les quals hi ha moltes regions espanyoles) deixin de qualificar. La segona és que aquests països passaran a cobrar fons estructurals. Segons qui hi entri, és concebible que Espanya passi de ser receptor a ser contribuent net.

Els pastissos i els caramells que se'ns van prometre quan vam entrar a la UE poden començar a desaparèixer i el món fantàstic que ens vam imaginar es pot esvaïr ben aviat. Sigui com sigui, cal pensar molt seriosament en la manera com podem afrontar aquest nostre futur fiscal. A diferència d'en Pinotxo, nosaltres no tenim fada padrina.

OPUS MEI

Josep Pernaú

"Volem films X en català"

El decret de la Generalitat sobre el doblatge ha exclòs les pel·lícules X. No hi haurà cap quota obligatòria per al català i els exhibidors les podran projectar en qualsevol llengua, sense que el pes sancionador de la llei caigui sobre els empresaris. ¿Per què?

Pot ser que s'hagi considerat que una llengua enlletida per tants poetes és inapropiada de les marranades d'aquests films. Que es projectin, doncs, en la llengua que vulguin els exhibidors: en castellà o en anglès. O en francès, que és una llengua molt apropiada. No deu haver estat una decisió fàcil. Tant com els lingüistes, l'última paraula la deuen haver tingut els filòsofs i els pensadors en nomina de la institució, i per èstètica es deu haver exclòs el gènere. El català serveix per cantar elegies a la pàtria i per expressar bells sentiments, com l'amor. Posar-lo en boques que han pecat tant seria embrutar-lo i envirillor-lo. La llengua catalana ha de mantenir-se verge, pura, neta i fresca com una rosa.

Potser s'han tingut en compte altres consideracions. Després de visionar unes quantes pel·lícules porno es deu haver comprovat que el llenguatge és escàs i que, més que paraules, el que emeten els actuaus són gemecs, i algú pot haver sentenciat que es gema igual en anglès o en castellà que en català. ¿Segur que no hi ha entre ells cap matis diferencial? Un especialista en gemecs segurament descobriria diferències molt interessants entre el panteix de plaer propi de Catalunya i el d'un val·lèsolà o una segoviana, mereixedor aquest últim de tots els respectes per allò de la cooficialitat. Si fos així, l'esbúfec català quedaria deseparat.

El decret està en període de consultes i s'és a temps de corregir els desencerts. També el cine porno ha de quedar normalitzat lingüísticament. Els aficionats a aquesta mena de pel·lícules es poden sentir discriminats i qualsevol dia pot aparèixer una pancarta reivindicativa davant la Generalitat: "Volem films X en català".

Marcador simultani

Juan Miñana
Escriptor.

Després de la calamarsa

Ni als guionistes de *Nissaga de poder* se'ls hauria acudit castigar un poble del Penedès amb una maledicció bíblica com la que va patir Puigdalber el 27 de maig, quan la calamarsa va arrasar tots els camps i va causar greus danys a vivendes i vehicles. Una assemblea convocada per l'alcalde **Manel Carrera**, a la qual van assistir 200 veïns —que són gairebé tots els habitants amb veu i vot a Puigdalber, el poble més petit de Catalunya—, no va aconseguir exercir prou pressió perquè la Generalitat sol·licités del Govern la declaració de zona catastròfica. Però, ¿què ha delatat la calamarsa a més de l'aïllament d'un poble amb un terme municipal de 0,46 quilòmetres quadrats?

La pedregada ha posat en evidència la precarietat d'uns cultius sense assegurar; el fet de viure al dia de petits viticultors —ara arriuinats— que ja no podien subsistir només del camp. La verdedara catastròfe és que no quedi ni pa ni sal fora de les grans explotacions agrícoles. Per això, a més de les imprescindibles ajudes oficials per reparar els estralls de la calamarsa, seria important que una política de cobertura ajudés a mantenir l'alternativa de pagessos anònims davant els sonors i bombollejants cognoms monopolistes de la terra.

Joaquim Coca
Periodista.

Cuba, ¿bloquejada?

Ni tan sols el bloqueig pot evitar que Cuba estigui cada dia més de moda. I com que ho està el tot, també ho estan les parts: l'hava, el rom, la música, l'amor, Varadero, el daquirí i, molt aviat, el sucre de canya. I, mentre els reis **Joan Carlos i Sofia** preparen la seva visita oficial, es dispersen els viatges de la gent a una illa maca, seductora, amb forfets assequibles i on, a més a més, l'entenen en el seu idioma. Si no estigués de moda, ¿com s'interpreta el gran nombre de persones que va congregar TV-3 a la presentació del documental de **Dolors Genovés** *Cuba sense fidelíssima*, que s'emetrà diumenge?

Els pretesos efectes de la llei **Helms-Burton** no només s'esquerden —i no és un sarcasme que un avió nord-americà aterri a l'Havana amb ajuda humanitària?—, sinó que conciten comprensió i solidaritat cap als cubans. Alhora que aquest poble en pateix les conseqüències, als Estats Units s'estén un inusitat interès pels havans, una cosa semblant a la llei seca dels anys 20, però en versió *furt*. ¿Quin sentit té, doncs, una represàlia que políticament reforça el règim de **Castro**, que el Papa repudia i que, a sobre, no pot impedir que l'havà continuï sent el millor puro del món?

► **Borrell, incisiu i amb bon estil, li va plantar cara a Aznar al Congrés** en el debat sobre la posició espanyola a la cimera europea de Cardiff. El candidat socialista va estar construït de fons i va abonar els interessos espanyols que defensa el Govern en les seves negociacions a la UE. Però va lamentar que la falta d'una bona estratègia de l'equip d'Aznar faci que tinguem cada vegada menys pes dins de la Unió Europea. Borrell es va quedar que a Cardiff no es va concretar res sobre les polítiques socials que necessita actualment Europa.

► **Surt a la llum a Catalunya una banda que utilitza organitzadament drogadoictes** necessitats de diners i aprofita la seva debilitat per encarregar-los estafes. En alguns casos es juga amb el desig de rehabilitació per arrossegar-los. Cada dia s'inventen nous sistemes per abusar dels altres.

► **El PP d'Astúries va retirar la confiança al president del Principat, Sergio Marqués**, del seu mateix partit, i el va deixar sense suport parlamentari. La mesura forma part de l'escalada de pressions per forçar la seva dimissió. Però en aquesta votació adversa tampoc van aparèixer raons de fons. Per això, sembla confirmat que el *delicte* del president asturià és haver trencat la seva amistat personal amb Álvarez-Cascos.

► **Pujol desautoritza Pujals i retallará la magnitud de les sancions** previstes pel decret sobre quotes forçoses de català a les sales de cine. Poques hores després que es conegués el text preparat per la Conselleria de Cultura, el Govern va fer front a les opinions adverses expressant la intenció de fer algunes modificacions a la baixa. S'apunta una excusa: el Consell Executiu encara no ha estudiat l'esborrany preparat per Pujals.

L'empresa editora d'el Periódico

GRUPO ZETA: President: Antonio Asensio. Secretari: Francisco Matosas. Consellers: José Sandoval, Dalmacio Codina i Javier López López. Assessor de la presidència: Carlos Luis Álvarez.

DIVISIO DE PREMSA DIÀRIA: Director general: Juan Fernández-Agüir. Director del departament: José Luis Martínez. Director tècnic i noves tecnologies: Mario Santrolin. Director comercial: Juan F. Pérez Recat.

EDICIONS PRIMERA PLANA S.A.: Conseller delegat: José Sandoval. Director general: Joan Montraveta. Gerents: José García Miquel i Antonio Viedma. Director tècnic: Carles Matau. Delegat a Madrid: Pablo Sanjosé. Administració i finances: Pere Vidal. Recursos humans: Joan Buj. Producció: Fernando López. Promocions: Carmen Mata. Distribució: Luis Carrasco. BARCELONA (08009): Gerència, Redacció, Administració, Distribució, Marketing, Publicitat i Prempressió: Consell de Cent, 425-427. Tel.: 93 265 53 53. Fax: 93 484 65 12/13. Petits Anuncis: Consell de Cent, 400. Tel.: 93 265 57 27. Fax: 93 265 13 42. SANT FELIU (08008): Impressió, carrer Ramon de Tineria, 35-37. Tel.: 93 665 07 12. MADRID (28009): O'Donnell, 12. Tel.: 91 536 97 00. Fax: 91 536 97 29/30. Internet: http://www.elperiodico.es

